

— Hoort eens, wilde Mele!

En de ouderen, met gerimpeld voorhoofd, voegden er bij, stiller en plechtig:

— Ja, ja! als dát kan blijven duren!...

Nochtans, al was zij nauw drie en twintig, of zoo iets, toch was het nog aan niemand gelukt haar eens te omhelzen en haar in de armen te houden. Als, op kermissen of elders, een jongeling haar fluisterde van liefde, en daarbij poogde de hand op haren knie te leggen, dan weerde haar forsche arm die af, en

— Sst, manneke! — handen thuis! klonk het, met onoverhaalbare overtuiging, van hare lippen.

Weinigen bekroop de lust weer te beginnen; want men wist dat er in die armen, welke zij altijd tot aan de ellebogen ontblootte, *iets* stak dat eenigszins eerbied afdwong, — zelfs aan een man.

Ook boer Vervliet, wien men soms lachend over heur sprak, zei gewoonlijk:

— Wilde Mele? — Laat die maar los, man!

II.

Niemand wist of zij eigenlijk iemand beminde.

Soms had men wel eens vermoedens opgevat; doch zij schenen dan zoo ongegrond, dat men er niet lang bij stil bleef.

Een der geestigste snaken van het dorp, en met wien men haar dikwijls plaagde, een jongeling wiens faam als gemakelijke kwant tot in de omliggende gemeenten was doorgedrongen, was Polke Smet.

Er was geen bekwamer schrijnwerker in den omtrek; ook geen smakelijker noch poetsiger gast.

Iederen Zondag trok hij naar de eerste mis en enkel diep in den nacht kwam hij, zoo vol als 'n ton — zooals hij zelf zei — huiswaarts. Soms ook begon hij 's Maandags weer, met een paar vrienden. En zoolang hem één cent in den zak bleef, zoolang hij een glas kon vasthouden, zoolang zijne oogen niet toevielen, zong hij, op een herbergstoel geklommen, met zijn lieve tenorstem, zoo frisch als de morgenhymne der leeuwerikken.

Doch eens aan den arbeid kende hij geene rust meer; hij werkte voort, zonder het hoofd op te beuren, tot den Zaterdagavond.

Men hoorde nooit dat hij getwist, of iemand een grievend woord toegevoegd had. Hoe meer het bier — jenever dronk hij nooit — zijne gestalte kromde, hoe minder de glimlach van zijne lippen verdween.

Vaak zei men hem, in de week, dat hij wel eens die dagen en nachten, aan de herbergtafel doorgebracht, zou beklaagd hebben.

— Och! wat gij toch denkt! zei hij dan. Ik heb voor niemand te zorgen en ben alleen in de wereld... Daarbij... we leven immers maar eens!

Leven, dat was zijn ideaal.